

Fra Vassli mot Innerdal.

Harry Jensen

Fra hytteboka på Ramsjøhytta tillater vi oss å sakse følgende:

Vak i vanne'
fisk i panne
lørdagskveld
ved Fongen fjell.
Deilig at vi e' te' —
tusen takk til T. T.

B+S. S.

EN DEJLIG UGE

Av Tove Raae Andersen

Med stor forventning mødte jeg op på jernbanen søndag morgen d. 13. juli. Jeg brukte øjnene godt for at se hvad de andre deltagere havde med af utstyr til turen, om mit stak alt for meget af fra deres. Jeg havde haft mine tvivl, når valget stod på beksømsko eller gummistøvler til turen, men valgte dog til sidst beksømsko, og et hurtigt blik på de andre deltagers «undersætter» beroligede mig en del, da de alle på nær et par stykker havde beksømsko på.

Toget satte sig omsider igang, vår leder på turen Bård Norberg introducerede os for hverandre ved at foretage navneopråb, og pålagde os kun at si du og fornavn til hverandre, da dette hørte sig til blandt fjeldfolk. Vi forsnakkede os ikke på turen til Oppdal, men indhentede snart det forsømte, da vi først var blevet rystet sammen på en munter køretur fra Oppdal til Gjevilvasshytta.

Efter ankomsten spredte vi os hurtigt rundt i terrænet i små grupper. Willi og Bjørn, der var de eneste der havde fiskegrejer med, spurtede selvsagt af ned til Gjevilvandet, og her tog Bjørn turens første ørred, der blev afleveret på køkkenet.

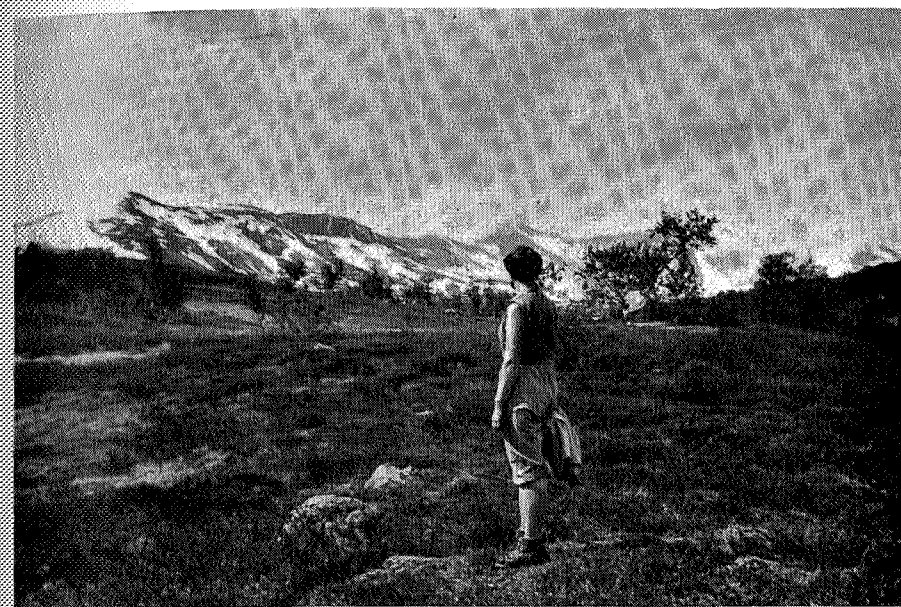
Efter middagen havde vi en dejlig, lang aften, hvor vi hyggede os med kaffen i den første af de hyggelige pejsestuer, vi skulle stifte bekendtskab med på turen. Det var fint vejr da vi gik til ro denne første aften.

Næste morgen vågnede vi op til en regntung himmel, og efter at have forsynet os rigeligt af frokosten, startede vi indpakkede i regntøj på turen til Jøldalshytta. Regnen stilnede efetrhånden af, og de første pletter med blå himmel blev hilst velkommen, og da vi nåede ned til Minilla, havde skylaget spredt sig så meget, at vi kunne se op til Svarthammeren og Svarthetta. Vor «fotograf» på turen, Lian, var sprunget i forvejen og var vel ovre på den anden side af Minilla, da vi andre endnu stod og samlede os mod til at gå ud i det kolde gys. Jeg tænker han tog nogle gode billeder af denne færd. Snart kogte kaffen, og vi fik fundet madpakken frem, ih hvor det smagte.

Hen på eftermiddagen fik vi øje på en rød vimpel, og jeg tror, at vi alle satte farten en takt op.

Snart var vi alle i fuld sving med at vaske os og få skiftet klæder og fodtøj, og det var en sulten flok, der tog for sig af turens første gang rømmegrød, der skulde blive efterfulgt af tre andre gange dito. Aftenen gik hyggeligt med snak og kortleg foran pejsen. Våre ihærdige fiskere var borte et par timer. Denne gang var det Willi, der havde haft fiskelykke. Fiskens størrelse og vægt blev i de følgende dage taget op til diskussion utallige gange, med delte meninger, men hvorom alt er, næste dag ved frokostbordet fik vi serveret to dejlige nystegte ørreder, og efter at vi alle, undtagen Beard, havde forsynet os et par gange, var der endda et stykke tilovers. Nu er der måske nogle skeptikere, der spørger hvordan een fisk kan blive til to, og for deres skyld vil jeg komme med Willi's egen forklaring: Først bed den lille fisk på krogen og derefter bed den store udenpå den lille.???

Næste morgen startede vi endda en gang i gråvejr; og i skiftevis regn, sol og tåge gik turen opover til Geithetta. Da vi nåede op, var alle toppe, selv Trollhetta der lå ret for, gemt i tætte tågeskyer; men under os så vi Folla og Svartåen slynge sig som sølvbånd i et grønt tæppe. Geithetta indbød ikke til længere

Nysne på toppene.

Tove Raae Andersen

ophold, så vi begyndte nedturen; der det første stykke gik i spring fra sten til sten, derefter kom der et stykke med bløde tuer, og det sidste stykke gik stien gennem kratskov.

Efter middagsmad og kaffe sad vi og sang i skumringen, nationalsange, folkeviser og schlagere mellem hverandre. Det viste sig, at der endnu var nogle, der havde et overskud af kræfter, de måtte have opbrugt før sengetid, så de gav sig til at springe buk. Næste dag havde vi fredag, hvis man da kan tale om fredag når man har ferie.

Onsdag oprandt med kølig luft og nysne på Trollhetta, men det var solskin så humøret var på top. Efter frokost skulle Arne Chr. Karset bibringe oss andre deltagere lidt viden om kort og kompas og brugen af begge dele. De der var i besiddelse af disse rekvisitter skulle tage dem med. Vi var nogle stykker, der kunne brillere med at vi havde kort, men ikke kompas; vi blev hurtigt pillet ned med en bemærkning om, hvad vi ville med kort, når vi ikke havde kompas.

Solen havde efterhånden fået mere magt, og vi slog os ned i græsset på bagsiden af hytten. Efter en kort men letfattelig orientering om brugen af kort og kompas i terrænet, tror jeg virkelig, at de fleste af os fik et aldrig så lille praj om disse to tings anvendelse. Efter undervisningen blev vore færdigheder sat på prøve, og i små grupper blev vi sendt afsted på en rute med fem afmærkede punkter, som vi skulle finde frem til ved hjælp af en kortskitse og et kompas. Jeg tænker, at Helge Foss og sønnen Trond «havde os lidt til bedste», der de lå i et skjul og iagttog vore anstrengelser for at løse opgaven. Efter lunch startede vi uden oppakning på en tur op Bosvasshøgda, hvor der efter kortet at dømme skulle findes et lille fjeldvand, og det stemte godt nok, så vore to fiskere var ikke sene til at få snørene kastet. Allerede ved andet kast fik Bjørn en lille, men pæn ørred, den fik vi på frokostbordet næste dag.

Da vi kom hjem fra turen, stod middagen på bordet, og min-sandten var appetiten på «fridagen» lige stor som de andre dage. Inden sengetid var vi en tur nede på Fiskesæteren, der var en egen stemning dernede: Græsset var frodigt og grønt, og duggen havde lagt sig efter en fin dag; et sidste solstreif kastede sin glød på fjeldtoppene, og himmelen tonede i sarte pastelfarver i nordvest, alt åndede fred og idyl.

Vi afsluttede dagen med en gang «tre mand i vinden», enhver stivhed efter nedturen fra Geithetta, var nu som blæst bort. Så var også denne dag gået, og med den halvdelen af vore dage i fjeldet.

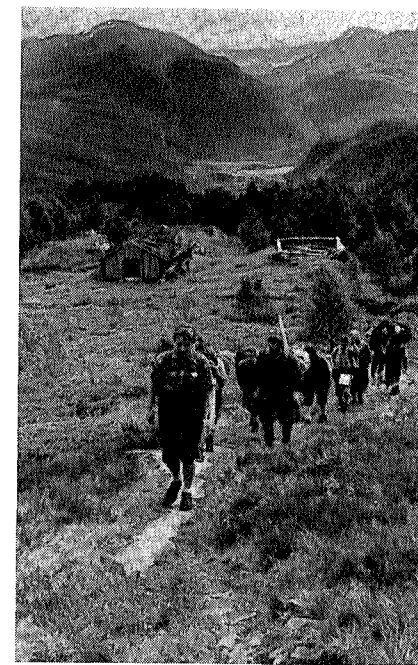
I strålende sol startede vi torsdag morgen på turen til Kårvätn, det blev en dejlig tur. På grund af turens længde skulle vi have hele to kaffepauser denne dag, og en mængde mindre pauser, så vi havde rig anledning til at nyde både den dejlige natur og fjeldets flora. Efter første kafferast gik vi en times tid og vasset i sne, jeg blev af og til lidt betænkelig når jeg under sneen kunne høre klukkende småbække, men jeg kunne have spart mig denne bekymring, jeg dumpede ikke igennem. Hen på eftermiddagen, da vi var ved at længes efter den lille røde vimpel, fik vi fra et fint udsigtspunkt et tit ned i dalen, hvor vi også kunne se gården

vi skulle overnatte på. En halvtime senere marcherede vi, med Asbjørn Kjærvik som tamburmajor, i flot stil over broen og ind på gårdspladsen.

Som altid når vi kom frem til bestemmelsesstedet, blev vi allerførst vist op på vore rum, denne gang blev jeg sammen med Gerd anvist et stort soveværelse med flot udsigt op til fossen.

Fredag gik turen til Indredal, vejret var ganske pænt da vi startede opover, men snart kom tågen drivende i store flager og indhyllede alt, så vi gik glip af den efter sigende helt storslagne udsigt der skulle være her oppe fra skaret. Efter en kort rast i læ for den bidende vind begyndte vi nedturen, der gik som nedture flest, bortset fra de gange vi kunne sætte os på vore regnslag og rutsche nedover i sneen et stykke. Da vi rastede sidste gang denne dag, fik vi i korte glimt set Tårnfjeldene, og i kikkerten så vi en isbræ, men snart lå tågen lige tæt igen. Efter middagen sat vi i pejsestuen og så billeder med dristige tindebestigere, det er nok ikke en sport for svæklinge.

Allerede lørdag, — jeg syntes at dagene var gået som en for hurtigt kørt film. Vi lagde i vej på turen til Kåsa i silende, trøstesløs regn og vassede kilometervis i dyngvåd myr, snart skulle også vinden komme til, så det var vistnok en blåfrossen flok der arbejdede sig over skaret og begyndte nedturen, hvor vi heldigvis slap vinden. Nu havde vi kun een ting i hovedet, og det var kaffe, og det varede heller ikke længe før alle sad og varmede sig med en skoldhed sådan. Nu gik turen fint de sidste kilometer; langs Tovandet, ned gennem skoven og tilsidst ad landevejen. Lige før vi nåede frem til Kåsa mødte vi Helge Foss og datteren Bente

Mot Kårvätn.

T. R. A.

der var ude en tur på motorped; Foss og Trond havde skudt genvej fra Trollheimshytta, så de havde allerede været der et par dage da vi andre troppede op.

Aftenen gik med bl. a., kortspil, hvor Bente og Trond helt tog pusten fra oss andre; og da vejret havde bedret sig i dagens løb, blev det også til at vi spillede ringspil i det frie. Det var næsten ikke til at komme sig til køjs denne sidste aften, men tilsidst blev der dog ro i lejren.

Sommer, sol og søndag, ja det var det faktisk den sidste dag, — og efter et alletiders morgenbord, hvor de kunstfærdige smør-anretninger gjorde stor lykke, skulle vi nyde denne sommerdag, der samtidig var afslutning på en dejlig uge i nær kontakt med naturen, og jeg tænker at vi alle var enige om, at vi ikke havde haft vor sidste ferie i fjeldet.

Halvdelen af flokken holdt sig i nærheden af hytten og fordrev tiden med at sole sig, plukke blomster og lign. Vi resterende syv begav os opover fjeldet til et lille tjern, foran os havde vi udsigt over Gjevilvandet og Gjevilvandskammene, og bag os havde vi udsigt op til Meskaret og fjeldene hvor vi havde gået dagen før i tæt tåge, nu lå det i solskinet og fristede os til at tage turen om igen. Efter en forfriskende dukkert i tjernet måtte vi vende næsen hjemad, da vi skulle spise lunch kl. 14 og drage fra Kåsa kl. 16.

Vore værtsfolk vinkede os afgårde, da vi sammenstuvet i en kreaturvogn svingede afgårde med retning Oppdal, alle sving blev taget på to hjul eller mindre, men vi nåede alle helskinnede frem til Oppdal; syngende af fuld hals fra vort høje stade, havde vi nok vakt berettiget opsigt hvor vi kom frem.

Vel fremme med toget i Trondhjem, blev vi modtaget af turkomiteens formand Per Vinje, der inviterede på kaffe på jernbanerestauranten, og efter hans velkomsthilsen tog Arne Chr. Karset ordet, og i enkle ord tolkede han den tak vi alle skyldte Bård Norberg, Trondhjems Turistforening og dermed turkomiteen for en vellykket tur.

FERIETUR I ØSTFOLD

Av Helge Andrésen

Ferien sto for døren og med den de mange planlagte skogs- og fisketurer. Fra Eidsfoss hadde vi bestemt oss for å reise til vårt hjemsted Halden, eller retter sagt, Tistedal sør i Østfold. I stedet for å ta den korteste vei over Horten—Moss bestemte vi oss til å ta den bekjente rundreise om Oslo og kanalveien med D/S Turisten til Tistedal. Denne kanalreisen er jo bekjent for sine avvekslende og naturskjønne omgivelser.

Vi startet da fra Eidsfoss over Drammen til Oslo V over til Oslo Ø med tog til Sørumsand. Hittil var reisen helt ordinær, men fra Sørumsand skulle vi over til Urskog—Hølandsbanen. Denne banestumpen er vel den mest smalsporede av alle Norges smalsporede baner, med bare 75 cm banebredde.

Vi fikk da innstalleret oss i disse smale «barnevognene» og i tidens fylde slingret vi avsted. Det var et under at redskapen holdt seg på skinnene, men fram kom vi, og med et skingrende seiershyl: stoppet vi ved Skulerud som er endestasjon.

